

DAGENS FRÅGOR

EEC-förhandlingar genast

När EEC-staterna den 24 juli kunde komma överens om den framtida gemensamma jordbrukspolitikens togs ett stort steg mot integrationens fullföljande. Beslutet torde dock innebära mycket mera än "bara" upprättandet av en enhetlig prisnivå för livsmedel för de sex ländernas 170 miljoner invånare. Det är samtidigt ett bevis för att gemenskapskänslan vuxit sig så stark på den europeiska kontinenten att de tvivel på det fortsatta integrationsarbetet som emellanåt yppats helt kommer på skam. Tvärtom torde de framtida problemen, ehuru de inte bör bagatelliseras, kunna komma att lösas i ett allt snabbare tempo.

Inom näringslivet i de nordiska länderna höjs allt fler röster mot inställningen att förhandlingar inte kan påbörjas utan medverkan från Storbritannien. Det är uppenbart, att om de nordiska staterna i sitt eget självklara intresse vill åstadkomma ett närmande till EEC, måste de ta saken i egna händer. Även Gunnar Lange torde vara medveten om att engelsmännen inte i något slags altruistisk välvilja kommer att föra de nordiska ländernas talan inför EEC. Inte heller kan de förväntas välja en annan tidpunkt än den, som bäst passar de egna syftena. Den svenska regeringens förhoppningar om att kunna åka snålskjuts med den brittiska bör med det snaraste skrinläggas. De nordiska länderna gör nu bäst i att själva ta

initiativet och låta engelsmännen hänga med bäst de kan. Hos våra grannländer tycks man nu vara fullt på det klara med detta.

Sverige och Vietnam

Hetsen mot USA:s Vietnampolitik, ledd av en liten men högröstad vänsterradikal klick, fortsätter och tar sig alltmera elakartade uttryck. Sivar Arnér's och likasinnades "hata Amerika"-artiklar i Stockholms-Tidningen uppfattades på sin tid som illavarslande tecken, och uppenbarligen med rätta. Under våren och försommaren följde en rad USA-fientliga demonstrationer, som i och för sig borde ha tagits för vad de var: tonårsligister som ledda av hel- och halvkommunister avreagerade sig under storpolitikens täckmantel. Det skall understrykas, att deltagarna aldrig uppgått till mera än en handfull, som mest ett par hundra. Det ligger också i sakens natur, att polistillstånd i vanlig ordning aldrig inhämtats för demonstrationerna. Just det otillåtna har tydligen varit en nödvändig ingrediens för att stimulera till deltagande. Ledningen för de "spontana" demonstrationerna har dock ägnat stor möda åt att i förväg informera såväl polisen — i förhoppning om bråk — som vissa tidningar och framför allt radion och televisionen om tid och plats för aktionerna. Om massmedia behandlat intermezzona som de bagateller det i själva verket varit fråga om — om inte från ordningssynpunkt

så dock i varje fall från politisk synpunkt — hade de sannolikt kommit av sig redan från början. Utan publicitet brukar dylika skumraskaktioner förkvävas ganska snabbt. Men i stället har vissa tidningar och i synnerhet televisionen ägnat incidenterna så stor uppmärksamhet, att allmänheten bibringats en många gånger felaktig föreställning om de verkliga proportionerna och även om de bakomliggande syftena. Man kan i sammanhanget också tala om ett medvetet undergrävande av polisens auktoritet.

Så gick det som det gick. Uppmuntrade av uppmärksamheten och på sina håll välvilliga skriverier organiserade man som en kulmen skymfandet av USA:s nationalsymbol, brännandet av amerikanska flaggor. Något åtal blev det dock inte fråga om, sedan polisen uppgivit, att man inte kunde utpeka någon speciell anstiftare.

Det inträffade har lett till stor bitterhet i USA, och som New York Times har konstaterat, relationerna mellan Sverige och USA har försämrats. Statsrådet Palmes beryktade Gävletal förra sommaren har naturligtvis, liksom vissa tidningars inställning i hög grad bidragit härtill. Icke utan skäl talar man om ett Sverige som så länge har varit isolerat i sin politik, att svenskarna saknar förmåga att fatta vidden av så avlägsna problem som Vietnam.

Naturligtvis kan inte de senaste USA-fientliga utfallen bidra till att förbättra förhållandena. Den nu internationellt erkände författaren Peter Weiss har i ett slag blivit internationellt ökad dels genom sin utlovade medverkan i den av Jean-Paul Sartre och Bertrand Russel organiserade internationella "domstol", som skall fördöma USA:s politik i Vietnam, och dels genom en komprometterande artikel i Dagens Nyheter i början av augusti, samtidigt publicerad i det öst-

tyska kommunistorganet Neues Deutschland (sic!) Artikeln är utan tvekan en av de grövsta i sitt slag, som skrivits i svensk press. Direkt motbudande är de jämförelser som görs mellan USA och Hitler-Tyskland. Svenska Dagbladet talar med rätta om de "van-tolkningar och invektiv, som formligen väljer fram ur artikeln som ur en kloak", och erinrar även om att utan USA:s insatser hade Weiss knappast varit i den situationen, att han överhuvudtaget hade kunnat skriva fritt. Aftonbladet (s) skyndar emellertid fram med ett påstående, som torde vara helt exempellöst i sin vänster-vridning: *"Tyvärr är det inte så enkelt. Sverige har, liksom t. ex. Finland, Burma och Cambodja, gjort upp om fredliga förhållanden till stora kommuniststater. Vi skulle inte vara säkrare utan osäkrare, om amerikanerna försökte skydda oss som i Vietnam."*

Exemplen är verkligen fantastiska. Att jämföra Sveriges utrikespolitik som likvärdig med Burmas och Cambodjas samt med Finlands beroende-förhållande till Sovjet! Och vilken uppgörelse skulle Sverige ha gjort med Sovjet och Kina? Framstår det vänskaps- och biståndsfördrag, som utgör basen för Finlands utrikespolitiska förhållande till Sovjet som något eftersträvansvärt också för Sveriges vidkommande? Om Aftonbladet avser att göra sig till talesman för en ny utrikespolitisk vänstergiv, har detta otvivelaktigt sitt intresse — före valet. Är det däremot fråga om tillfälliga förlöpningar av icke helt ovanligt slag, är det välkommet om Aftonbladet dementerar sig själv.

Den amerikanska utrikespolitiken tål sannerligen många gånger att kritiseras. Många misstag har begåtts i det förgångna. Men just i Vietnam torde något alternativ till att stoppa den kommunistiska aggressionen annat än

med våld icke finnas. Peking framhärdat i en aggressivitet, som blir allt starkare, och inte heller Nordvietnam eller det från Hanoi ledda Vietcong har vid något enda tillfälle visat någon som helst vilja till fred. Amerikanska förhandlingsinbiter har gång efter annan avvisats i håfulla ordalag, och de amerikanska bombpauserna har endast lett till en ökad kommunistisk uppladdning. Vill man undvika, att hela Sydostasien i framtiden faller offer för kommunismen, måste kommunismen med eftertryck läras läxan att våld kommer att mötas med våld, varhelst och i vilken skepnad det än uppträder.

I dagens läge framstår en ännu mera intensifierad amerikansk krigföring i syfte att åstadkomma ett snabbt slut som den tyvärr enda utvägen. Det kommer att medföra ökande umbäranden för såväl de amerikanska soldater, vilka har pålagts det tunga ansvaret att på främmande mark försvara friheten, som för det redan så hårt prövade vietnamesiska folket. Om offren kan bidra till fred i framtiden och att friheten bevaras för andra folk, har de inte varit förgäves. Detta borde vara uppenbart även för det svenska folket.

Statsstödet till partierna

När man på högerhåll och delvis även på den liberala sidan av främst principiella skäl bekämpade det socialdemokratiska förslaget om statligt partistöd, dvs. skattefinansiering av de politiska partierna, kunde man bl. a. erinra om att de västtyska socialdemokraterna intog en ståndpunkt, som var diametralt motsatt den som förfäktades av herr Erlander och hans parti. Detta för regeringen onekligen besvärande argument förstärktes ytterligare av att Västtyskland var det enda land, där statligt partistöd förekom i den form, som av

riksdagen sedermera även beslutades för Sveriges vidkommande.

De västtyska socialdemokraterna har under de senaste åren i förbundsdagen strävat efter att begränsa det statliga partistödet till egentlig "bildnings- och studieverksamhet", och den socialdemokratiska delstatsregeringen i Hessen har till och med gått så långt, att man hos författningsdomstolen i Karlsruhe överklagat förbundsdagens beslut om skattefinansiering av partierna.

När den svenska debatten om ett statligt partistöd pågick, var den västtyska författningsdomstolen ännu inte klar med sitt ställningstagande. Först i sommar har utslaget kommit. Det innebär, att författningsdomstolen har förbjudit fortsatt finansiering av de politiska partierna med statsmedel. Domstolen anser också, att partiernas bildningsverksamhet knappast går att skilja från deras övriga aktivitet. Med tanke på partiernas betydelse i en modern demokrati anses det dock inte orimligt, att partierna av allmänna medel får ersättning för sina valkostnader. Men då måste samtliga partier komma ifråga, som deltar i en valrörelse. Annars blir det inte fråga om tävlan på lika villkor.

Naturligtvis har den västtyska författningsdomstolens utslag stort intresse också för oss i Sverige. Frågan om statligt partistöd har från principiell ståndpunkt prövats av en opartisk instans och saken har befunnits vara sjuk. Den är inte mindre sjuk i Sverige. Det finns också anledning att erinra om de närmast skandalösa former, under vilka det svenska partistödet kom till. De kraftigt ökande socialdemokratiska tidningsförlusterna och nedläggningen av Ny Tid föranledde regeringen att tillsätta den s. k. pressutredningen. Trots de borgerliga ledamöternas protester mot utredningens sätt att arbeta överhuvudta-

get, levererades prompt ett hafsigt och illa genomtänkt förslag om pressstöd. Detta avvisades av praktiskt taget samtliga remissinstanser, varefter regeringen i strid med vanlig demokratisk praxis här i landet *utan utredning* lade fram ett förslag om parti-stöd, inte presstöd. I kraft av sin maktfullkomlighet och med centerpartiets och kommunisternas stöd drev regeringen igenom sitt förslag. Tydligen förlitande sig på folks dåliga minne försökte sig regeringssidans talesmän — dock utan större framgång — på konststycket att avvisa talet om att partistödet inte var något annat än presstöd i en förtäckt och annan form än pressutredningens havererade, samtidigt som man som skäl för att ingen ny utredning behövdes hänvisade just till pressutredningen. I sanning ett sorglustigt skådespel, föga värdigt den svenska demokratin!

Vart har då partipengarna gått? För socialdemokratiens vidkommande har det nu bekräftats, att av de 11,5 miljonerna har 8 milj. spenderats på förlustbringande landsortstidningar, 2,5 milj. till att lägga ned Ny Tid på nytt och 900.000 kr. till en valtidning. Så blev det alltså som man trodde. Presstöd i en förtäckt form, samtidigt som LO i glädjen över att ha blivit av med en del av de betungande pressutgifterna kanske kan kosta på sig ett ännu större anslag till den socialdemokratiska valfonden än vanligt, en sorts tack för hjälpen!

De principiella invändningarna mot det statliga partistödet har sannoligen icke minskat i styrka på grundval av de senaste erfarenheterna. Ett ordentligt stöd åt partiernas utredningsverksamhet, en rejäl avrodering av riksdagsmännen och ersättning för valkostnader är inte bara något rimligt utan önskvärt. Men däri-från är steget långt till en generell

skattesubventionering av vissa partier. Man hade gärna velat hoppas, att de svenska socialdemokraterna var mottagliga för sakskalet. Men det kan förmodas, att vad som är sanning och rätt för västtyska socialdemokrater och för författningsdomstolen i Karlsruhe endast uppfattas som dåligt skämt i herr Erlanders Stockholm. Maktfullkomligheten får ej störas!

Ett socialdemokratiskt dilemma

I år, om inte förr, torde det socialdemokratiska partiet ha tvingats inse att det utvecklats till ett "förborgerligt" parti, politiskt men framför allt organisatoriskt. Inför ett val, där man i och för sig har tillräckliga bekymmer över inflationen, en kritisk avtalsrörelse och ett fördröjt bostadsbyggande, finner man sig plötsligt allvarligt hotad både från höger och vänster. Det är inte så underligt att partisekreterare Sten Andersson i den situationen tycks ha gripits av en mild förföljelsemani.

Hotet från den nya vänstern är på sitt sätt intressantast. Från trettio-talet fram till sextio-talets första hälft utvecklades kommunistpartiet från en veritabel ungdomsrörelse till de gamla uvarnas klubb. Den kommunistiska stadshusgruppen i Stockholm utgör en fin illustration: mellan 1935 och 1962 steg gruppens medelålder med 22 år. Hotet vänsterifrån kan inte ha upplevts som särskilt allvarligt i det socialdemokratiska högkvarteret förrän helt nyligen.

Den senaste tidens oppositionsrörelse i intellektuella s-kretsar har dock accepterats av partiapparaten. Socialdemokratiska studentförbundet tycks rent av ha uppmuntrats att fortsätta sin partikritiska debatt: de hjälper till att skapa ett intryck av att det är "högt i taket" i partiet, att so-

cialistiska tongångar inte helt förklingat — och att man kan ha en radikal inställning utan att gå över till kommunisterna. Det är symptomatiskt att de socialdemokratiska medlemmarna av Forum Vänster — där även kommunistledaren C-H Hermansson ingår — alljämt säger sig vara goda socialdemokrater.

Men att oppositionen skulle sprida sig utanför studentkretsarna tycks partiet uppfatta som mer olycksbådande. SSU:arna, med den välartade Ingvar Carlsson i spetsen, har länge agerat husbondens röst och visat sig helt lojala mot partiapparaten. Därför tycks bestörtningen ha blivit stor när de ledande i den stridbara SSU-klubben Stenbocken i Malmö just i valkampanjens inledningsskede bröt med ungdomsförbundet och förklarade sig vilja föra en fränare och mer socialistisk politik. Trots att antalet utbrytare var litet och hela aktionen präglad av förvirring gick tidningen Arbetet till häftig attack. Anklagelser och motanklagelser avfyrades. Den radikale författaren Jörn Svensson utpekades som en mystisk "mister X" och anstiftare. Kommunisternas ungdomsförbund, DU, sades ha skickat lyckönskningstelegram. Om kalabaliken utlöstes enbart av den farsartade utbrytningen saknar den alla proportioner. Bottnar den i rädsla för fler revoltungar kan den vara förståelig. Ryktet om en liknande aktion i Örebro tyder på att det jäser i vissa SSU-kretsar.

Det är emellertid inte bara vänsterflanken som bereder socialdemokratins bekymmer. Att man inte känner sig säker på grupperna på den mer borgerliga kanten visar partisekretärerna Sten Anderssons förvirrade korrespondens med Sveriges Radio och de borgerliga partierna i valrörelsens upptakt.

I nämnd ordning begärde hr An-

derson att temat för den första TV-debatten skulle ändras, att de tre borgerliga partierna skulle enas om en representant till radiodiskussionen "Duellen", att mittenpartierna skulle enas om en man. Sedan krävde också Hjalmar Mehr dubbel programtid eller rätt att ställa upp med två debattörer. Öppna brev och vädjanden duggade tätt och vittnade om att regeringspartiet gripits av tvivel på sin förmåga att hålla kvar väljargrupperna i mitten, speciellt som borgfreden allmänt uppfattas som en realitet.

Vid Broderskapsrörelsens kongress bekräftade partisekretären själv sina farhågor i en kraftig kritik mot det nyss införda partistödet. Socialdemokraterna hade tvingats använda sin tilldelning till presstöd, medan de borgerliga förstärkt sina partiapparater.

Den socialdemokratiska partiapparaten står inför den föga tacksamma uppgiften att försöka skapa en socialistisk politik för en förborgerligad väljarkår. Enklast vore det kanske om den högra handen slapp veta vad den vänstra gör.

Allmän nytta för några få

I den nyligen utkomna skriften "Makten och bostäderna", ingående i den analys av den socialdemokratiska maktapparaten, som den fristående organisationen Forum för Borgerlig Debatt nu successivt presenterar, har författaren, pol. mag. Östen Bohlin, påvisat den konflikt mellan ideologi och ekonomisk realism, som de s. k. allmännyttiga bostadsföretagen skulle få kännning av i en friare hyresmarknad. En närmare analys av allmänhetens nytta av att vissa företag drivs utan vinstsyfte har emellertid legat utom ramen för studien, som i stället gått ut på att kartlägga det politiska förhållandet mellan socialdemokratin och de skilda organisationerna på bostadsområdet. Förfat-

taren nöjer sig därför kort och gott med att förvisa den "allmännyttiga" sektorns självkostnadsprincip till dess rätta plats — den ideologiska skräphögen.

Att denna princip har kunnat hävdas så länge och i en sådan omfattning som skett på bostadssidan beror naturligtvis på att man rört sig på en reglerad marknad, där konsekvenserna av den ena avarten inte gått att särskilja från från andra. Inom konsumentkooperationen, som ju ursprungligen byggde på samma princip, har man sedan länge vant sig vid att lägga affärsmässiga synpunkter på verksamheten.

När emellertid politiker, av skäl som kanske ytterst bottnar i avundsjuka, i vinsten ser något ohederligt och samhällsskadligt i stället för att uppfatta den som den produktionsreglerande faktor den i själva verket är, tjänar de inte längre allmänheten. De gör den i stället en björntjänst. Genom att subventionera en viss nytighet antingen direkt eller genom att understödja dess produktion, försvarar man inte bara konkurrensens förmåga att pressa dess relativa priser. Genom att kapitalet avlänkas från sina naturliga fåror snedvrids och fördyras även produktionen på andra områden. Missförhållandena förstärks ytterligare om i spetsen för de "allmännyttiga" företagen står personer utan erforderliga kvalifikationer, och som mer eller mindre är beroende av ett fortsatt innehav av sin position. Som visats i den berörda skriften föreligger ett mycket starkt samband mellan personlig kommunal maktställning och inflytande över bostadsföretagens ledning. Den bekanta tesen att "allmännyttiga företag är sådana, som drar särskilt stor nytta av det allmänna", gäller inte bara företagen som sådana utan ofta i hög grad även deras ledare.

Durox och vinstkriteriet

Sedan det avslöjats att Durox-koncernen varit ute för att förvärva Ytong-bolaget, har det i fjol socialiserade företaget ånyo kommit i blickpunkten. Även om försöket att förstatliga ytterligare en del av den svenska byggnadsämnesindustrin inger känslor av olust, bör dock kritiken riktas mindre mot agenrandet vid Ytong-förhandlingarna och mera mot handlandet sedan projektet spruckit. I och för sig ligger det nämligen ingenting egendomligt i att köparen påpekar för den tillämnade säljaren att nya skatteregler skulle träda i kraft vid halvårsskiftet; det kan på sin höjd betraktas som något övermaga att förutsätta att Ytongledningen inte kände till detta. Helt annorlunda blir naturligtvis situationen om man i sammanhanget från det statliga företags sida gjort gällande att vid en försäljning efter halvårsskiftet dispens från realisationsvinstbeskattning inte skulle komma att medges. (I samband med Bergslagens uppmärksammade förvärv av Wikmanshyttan och Grycksbo erhöles sådan dispens.)

När det emellertid misslyckades att göra valfläsk av det tilltänkta socialiseringsbytet har Duroxbolaget kommit att figurera i den socialdemokratiska valpropagandan på ett helt annat sätt. När det nämligen visade sig att den planerade Duroxutbyggnaden i Skövde skulle kunna leda till en omprövning av Ytongs Ölandsprojekt, försökte Tage Erlander först lugna oroliga öländska kommunalmän med att Durox ju ändå bara hade en marknadsandel om 10 %, varför en utbyggnad inte kunde innebära någon större förändring av konkurrensförhållandena. I påkommen medvetenhet om att de planerade sammanlagda tillskotten skulle vara större än den överskådliga efterfrågeökningen medgav statsministern dock att ett uppskjutande

av Duroxexpansionen kunde vara tänkbar.

Därmed klarlades riskerna med en statlig företagsamhet. Enligt statsministerns argumentation skulle alltså andra faktorer än rent affärsmässiga bedömningar komma att spela in i det statliga företags handlande. Det låter sig inte utifrån bedömas, vilket av de båda projekten som har de största förutsättningarna för god lönsamhet, men det går inte att komma ifrån att företagsekonomiska resonemang måste vara vägledande för såväl statliga som privata bolag. Självfallet måste de båda företagsformerna konkurrera på lika villkor, vad gäller t. ex. leveranser och krediter. Uppger man redan från början vinstkriteriet, infinner sig omedelbart risken för subventioner av olika slag. Det ser ut som om de onda aningar härom som framfördes förra året redan håller på att besannas.

Polisen och vänsterhetsen

Svenska folket torde under den gångna sommaren ha fått mer än nog av sitt lystmäte efter brott. Först inträffade de s. k. raggarploppen i Furuvik med resultat att en ung polisman livsfarligt skadades av stenkastning, därefter hände det brutala polismordet i Nyköping — en polisman, som överraskade ett par inbrottstjuvar sköts kallblodigt ihjäl. Den personliga tragiken är stor, och det finns anledning att förstå de anhörigas bitterhet.

Desto mera upprörande är den reaktion, som varit förhanden i vänsterpressen. På många håll har man förlöjligat polisens insatser och beskärmat sig över polisens uppträdande. K-pistbeväpnade poliser i stålhelmar i jakt efter polismördarna har föranlett vänsterpressen att ironisera över polisen och polisens metoder i all-

mänhet. Det är förvisso inte första gången detta inträffar, och det gör det hela så mycket allvarigare. Det är förklarligt, att polisens organisationer går till motangrepp mot vänsterpressens beskyllningar.

Det finns förvisso ingen anledning att kritisera polisen men desto mera att ta ett bestämt avstånd från de skrivelser, som förekommit i anslutning till de relaterade händelserna. Att efter vad som inträffat beskylla polisen för brutalitet och bristande förmåga att hantera situationerna, är i och för sig alltför groteskt för att egentligen behöva bemötas. Här fullgör polisen sin många gånger otacksamma samhällstjänst och utsättes under fullgörandet av sina plikter för brutalt övervåld. Men vänsterpressen tar ligistelementen i försvar och inriktar sig på kritik av polisens metoder. Självfallet måste polisen skydda i första hand allmänheten och i andra hand sig själva mot våldsverkare. Det är dess självklara plikt. Det finns då ingen anledning att ironisera över att polisen, beredd på alla eventualiteter i jakten på polismördarna, i största möjliga utsträckning garderat sig själv samtidigt som man fullgjort sina förpliktelser, dvs. att ofördröjligen ta hand om de samhällsfarliga elementen.

Man frågar sig vad vänsterpressen egentligen menar. Har man helt försvurit sig åt exempelvis Jörgen Erikssons uppfattning, dvs. att det är de laglydiga "borgarbrackornas" skuld, att det inträffar brott och övervåld? Har man alldeles tappat sinnet för alla proportioner? Eller är det önskemålet att till varje pris uppträda avvikande, som varit vägledande?

Hur som helst innebär vänsterpressens uppträdande en allvarlig tankeställare. Det finns anledning att räkna med en omfattande folkpsykologisk reaktion. Nödvändigheten av självför-

svar blir för medborgarna en realitet. Vänsterpressen undergräver också genom sina skrivelser den hittills omfattande medborgaropinionen för en tillämpning av de humanitära idealen också beträffande strafflagstiftningen. Det finns ingen anledning att ta brottslingen i försvar. Samhället är nog så liberalt beträffande reaktionen mot brott. Däremot kan det finnas anledning att ytterligare överväga möjligheterna för samhället att skydda sig mot de tilltagande våldsbrotten och inte minst att ge polisen, samhällets tjänare, de resurser och de fullmakter som är erforderliga för ett effektivt skydd.

Två andra händelser förtjänar att beröras. Den första är den s. k. tjuvräksdagen i Östersund. Värdet av denna vänsterbetonade "opinionsyttring" är visserligen synnerligen diskutabelt, men det borde likväl ha funnits ett givet tillfälle att här klart och tydligt deklarerat samhällets ståndpunkt, att klargöra att skyddet för den laglydige medborgaren under inga omständigheter kommer att eftersättas, samtidigt som man från myndigheternas sida ändå kunnat ta del av de praktiska reformförslag som framfördes beträffande fångvården. Det är uppenbart, att mycket fortfarande brister ifråga om eftervården, något som i sin tur hotar att äventyra hela den humana strafflagstiftningen. Den länkorganisation, som bildats, och som är det bestående resultatet av Östersundssammansamlingen, kan eventuellt förtjäna uppmärksamhet i framtiden.

Den andra händelse, som på sistone

förekommit i spalterna är vad som inträffade i anslutning till motortävlingarna i Karlskoga. Här när oönskade scener lär ha utspelats vad gäller ungdomsfylleri och sedeslöshet. Unga flickor utnyttjades på ett sätt som till och med garvade socialvårdare icke sett maken till. Och reaktionen: från de ansvariga myndigheternas sida efterlyses fler popgalor och danstillställningar (sic!). Vad kan vara mera löjeväckande för de skyldiga? Kan de under sådana omständigheter få någon som helst respekt för samhället? Alternativen är uppenbarligen två: att antingen effektivt se till att allt busliv upphör med allt vad detta innebär av ökade befogenheter för ordningsmakten (vänsterpressen till trots) eller också en resolut avstängning av tävlingarna överhuvud (vilket också drabbar den stora huvudparten helt oskyldiga och motorintresserade). Valmöjligheterna är angivna, någon tredje ståndpunkt finns inte.

Vänsterpressen borde besinna sitt ansvar och i tid sluta upp med nidskrivarierna mot polisen. Sker icke detta, finns det anledning att tro att vi får en medborgarreaktion, som också kan sopa bort allt det som vi vill slå vakt omkring av en humaniserad strafflagstiftning. Vänsterpressens uppträdande skulle, om det varit fråga om ett annat land än Sverige, ge anledning till tal om en planerad kommunistisk s. k. desinformation. Det är innebörden av vänsterpressens ideliga angrepp mot polisen, vårt samhälles tjänare.